

De teelingen van het leven

De teerlingen van het leven

Filip Plompen

2021

Beefcake Publishing

Dit boek is tot stand gekomen in samenwerking met Filana Foundation, waarvan de auteur mede-oprichter is.



**FILANA
FOUNDATION**
—————< *the golden gift*

www.filanafoundation.eu

Eerste druk 2021

© Filip Plompen & Beefcake Publishing

ISBN 9789493111769 – NUR 400

Foto's: Lucia Gaggero Studios, tenzij anders vermeld

Cover: Robin Anckaer - Graphic Designer

www.beefcakepublishing.be

www.facebook.com/beefcakepublishing

www.instagram.com/beefcakepublishing

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden veeveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand of openbaar gemaakt, in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch, door fotokopieën, opnamen of op welke wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.



Inhoud

Voorwoord	7
Lucia Gaggero, Italië	12
Hava Temicheva, Tsjetsjenië	26
Rabia Sibel Bürgü, Turkije	42
Ozlem Sagman, Turkije	54
Dimitra Pappa, Griekenland	80
Alice O'Donovan, Ierland	98
Béko Karaj, Albanië en Macedonië	108
Blearta Lokaj, Albanië & Kosovo	122
Maike Pohle, Duitsland	136
Ami Kucharek, Duitsland	148
Sylwia Piątek, Polen	160
Sílvia Canals Rovira, Spanje	176
Laura Martin, Roemenië	194
Laura Diana Socoliuc, Roemenië	204
Sofiiia Shevchuk, Oekraïne	216
Jana Tambovceva, Letland	226
Annika Tihtarinen, Finland	238
Anna Bernburg, IJsland	252
Eszter Mészáros, Hongarije	262
Nikola Balogova, Roma	274
Maja Siric, Kroatië	286
Nawoord	307

Voorwoord

Twintig verhalen, twintig verschillende levens. Dat was de oorspronkelijke insteek van dit werk. Het zouden ‘De Levens’ kunnen zijn, zoals Giorgio Vasari ze ook verzamelde over zijn virtuoze tijdgenoten. Al zou het dit keer niet over kunstenaars en architecten gaan, maar over vrouwen. Niet zomaar vrouwen, maar vrouwen wier verhalen zich afspelen tegen de achtergrond van migratie en globalisering.

Dat was de oorspronkelijke insteek. Tijdens het verzamelen en beluisteren van alle verhalen, bereikte ik meer personen dan verwacht. Zo begon het project te groeien. Al snel had ik meer dan twintig boeiende verhalen. Stuk voor stuk gaven ze me een unieke inkijk in het leven van deze vrouwen, die me dankbaar waren voor de kans die ik hen gaf. Ik lees de zin hiervoor opnieuw. Het doet me slikken. Zij waren dankbaar om een podium te krijgen. Een mening. Een stem. Ze willen gehoord worden, maar krijgen vaak de kans niet. Doorheen dit boek zal het krijgen – en afdwingen – van kansen een rode draad blijken.

Ik ben dan ook blij dat ik mijn steentje kan bijdragen. Het contact met hen heeft me aangezet om breder te kijken. Regelmatig zou ik belangrijke verhalen gemist hebben als ik het opzet te eng afgebakend had. En daar gaat het net om: onze ogen openen en verder durven kijken. Om die reden heb ik mijn criteria algemeen gehouden. Ongeacht hun leeftijd en afkomst, hebben deze vrouwen iets essentieels gemeen: ze bezitten allemaal een immens doorzettingsvermogen.

Het zijn stuk voor stuk sterke personen. Ik heb velen gecontacteerd. De vrouwen in het boek hebben mijn vraag beantwoord, waar anderen dit niet deden. Ze hebben zelf de moeite gedaan om hun verhaal te schrijven. Zij hadden de moed om er mee naar buiten te komen om anderen te bereiken.

Al te vaak wordt er neerbuigend gekeken naar mensen met een migratieachtergrond. Hava, een deelneemster, verwoordt het treffend wanneer ze verwijst naar ‘de vreemdeling’, alsof er iets ‘vreemds’ aan je is.

Met dit boek wil ik voor eens en voor altijd enkele vooroordelen doorprikken. In veel opzichten zijn we allemaal hetzelfde. We zijn immers allemaal mensen van vlees en bloed, met dezelfde behoeftes en verlangens. Diep vanbinnen willen we een connectie ervaren met onze medemens, met respect en waardering.

Wanneer ons gevraagd wordt wat we wensen in het leven, is bij de meesten onder ons het standaard antwoord ‘gelukkig zijn’. Net dat laatste aspect maakt ons ook verschillend. De invulling van ‘geluk’ is voor ieder van ons anders. We zijn dus effectief allemaal anders, en gelukkig maar. Vaak worden we beïnvloed door onze omgeving, wat we niet zelf in de hand hebben. Toch zeker niet tijdens onze eerste levensjaren.

Ik ben geprivilegieerd. Als Europeaan. Als blanke. Als Belg. Als man. Met mijn afkomst en sociaal milieu. Niet iedereen heeft dit geluk. Uiteindelijk is dit niet iets dat ik zelf heb afgedwongen. Waar wij geboren worden en wie we zijn... We staan niet allemaal aan dezelfde startlijn van ‘het leven’.

Het verklaart meteen de titel van dit boek. Ik ben blij voor mezelf dat de optelsom van ‘mijn dobbelstenen’ hoog is, maar ik ben me er wel degelijk van bewust dat dit niet voor iedereen het geval is. Velen zien het levenslicht in erbarmelijke omstandigheden. Toch kunnen ook zij iets moois maken van hun toekomst – als ze er de kans toe krijgen en die ook daadwerkelijk benutten.

Net daar gaat ‘De teerlingen van het leven’ over. Met deze verhalen wil ik graag inzicht geven in de verschillende achtergronden, culturen, gebruiken en gewoontes van de diverse vrouwen die ik aan het woord laat. Onbekend maakt onbemind. Pas wanneer we met iemand in gesprek

gaan, kunnen we die persoon leren kennen – en als het even kan: leren begrijpen. Vaak handelen mensen om totaal andere redenen dan degene die we veronderstellen. We hebben vooroordelen. Ik ben daar geen uitzondering in. De verhalen in dit boek hebben ook mij verbaasd. Ze hebben me inzichten gegeven die waardevol zijn en die ik graag deel met anderen. Je kan dit werk beschouwen als een reisboek over verschillende culturen heen, gebundeld in persoonlijke en taboedoorbrekende verhalen. Want vergis je niet: het gaat hier om echte mensen. Om moedige, sterke vrouwen. Velen van hen staan aan het begin van hun leven. Toch hebben de meesten al een hele rugzak met ervaringen. Zowel positieve als negatieve. Ze geven een kijk in die rugzak en daar ben ik hen oprecht dankbaar voor!

Het was ook voor mij een reis. Het traject heeft mijn verwachtingen meer dan overtroffen en ik ben er zeker van dat er vriendschappen uit zullen voortvloeien. Dat heeft me er toe aangezet na te denken over een vervolg. Het zal je waarschijnlijk opgevallen zijn dat de cover de kaart van Europa voorstelt. Dit eerste boek bevat enkel verhalen uit de geografische regio Europa. Andere regio's en genders zullen volgen. Dat is de reden waarom er in de teerling op de cover onderaan niet alleen het getal 21 staat, maar ook (deel) 1. De dobbelsteen is om meerdere redenen gekozen. Symboliek heeft voor mij steeds een diepere betekenis. We kijken door de ogen van diverse vrouwen, waarbij de ogen hun ziel voorstelt. 'Ze heeft sprekende ogen' kan je in dit geval letterlijk nemen. En ook een dobbelsteen heeft ogen.

Elke deelnemster heeft haar verhaal persoonlijk geschreven. Dit was mijn expliciete vraag. Enkel op die manier zouden ze vanuit hun hart vertellen, zonder zaken te vergeten. Zij zijn diegenen die hun leven hebben meegemaakt en de enigen die er gedetailleerd over kunnen vertellen. Vaak zonder een blad voor de mond te nemen. Vaak ontroerend eerlijk.

Het deed me bijvoorbeeld veel, te weten dat enkelen onder hen er absoluut op stonden om in het Nederlands te schrijven. Anderen voegden er een zelfgeschreven gedicht bij.

Tegenwoordig zijn er voldoende middelen om degelijk te vertalen. Toch deden ze het zelf en met trots. Trots om in België te leven en om de vrouw te zijn die ze vandaag zijn. Wel, ik deel hun gevoel. Ik ben fier op hen. Fier en dankbaar. Dank jullie wel om het onderwerp van diversiteit, dat vaak als negatief wordt gepercipieerd, om te buigen tot iets positiefs. Dank jullie wel dat jullie een voor een mijn oproep omarmden en er iets heel unieks en waardevols mee hebben gedaan!

Ook aan jou als lezer zeg ik dankjewel. Dankjewel om dit boek de moeite waard te vinden om vast te nemen, te lezen en mee te nemen in jouw eigen unieke verhaal.

Warme groet,

Filip

Lucia Gaggero, Italië



Fotografie van de portretfoto's in dit boek: www.lucia.photo

Luister naar je hart en volg je gevoel. Heb geen spijt van je beslissingen uit het verleden, want er valt altijd iets goeds te leren. Wees niet bang. Je bent sterker dan je denkt. Wees nieuwsgierig, vol vertrouwen en laat het universum je leiden om je dromen waar te maken.

Beste lezer,

Mijn naam is Lucia Gaggero. Ik ben Italiaanse, maar woon nu al een tijdje in België. Ik ben erg blij en trots om deel uit te maken van dit boek en hoop op de een of andere manier te kunnen inspireren om jullie dromen en doelen waar te maken.

Ik ben een portretfotograaf en werk voornamelijk met vrouwen. Dit betekent niet dat ik mannen niet waardeer. Het is puur waar mijn pad me bracht en waar mijn energie naartoe stroomt. Ik vind het heerlijk om vrouwen hun eigen schoonheid te laten zien en hun ziel kracht te geven. Ook al heb ik nu een behoorlijk succesvol bedrijf, het is niet altijd een rechte reis over een snelweg geweest. Als ik achterom kijk en zie waar ik vandaan kom, was het een heel avontuur. Het schrijven van mijn verhaal heeft me doen reflecteren over wat me hier naartoe heeft geleid.

Ook al is België klein, ik vind het een groot land. Ik herinner me nog dat de CEO van een grote onderneming een paar jaar geleden tegen me zei: “Als je in België kan slagen, kan je overal ter wereld slagen”. Hij had het over alle moeilijkheden die iemand kan tegenkomen met de wetten, belastingen en de financiële aspecten van het oprichten van een bedrijf in dit land. Sommige mensen zouden misschien bang geweest zijn. Ik was opgewonden.

Het belangrijkste wat me gebracht heeft waar ik nu sta, is waarschijnlijk het feit dat ik geen schrik heb voor de uitdaging of het onbekende. Ik ben niet bang om te springen en als ik er nu over nadenk, was dat al zo sinds ik een kind was.

De eerste keer in België

De eerste keer dat ik in België aankwam, was ik 13 jaar oud. Na de scheiding van mijn ouders, ontmoette mijn moeder een Belgische man. Ik herinner me alle moeite die hij deed om het hart en het vertrouwen van mijn moeder te veroveren, zodat we na maanden van brieven en

heen en weer reizen naar Italië, besloten om ons kleine Italiaanse kustdorpje te verlaten en naar België te vliegen. Een nieuw avontuur stond voor de deur.

We woonden in Geraardsbergen, een prachtig plekje op het Vlaamse platteland. Omdat de enige taal die ik sprak Italiaans was, dacht mijn stiefvader dat het gemakkelijker voor mij zou zijn om naar een Frans-talige school in een nabijgelegen stad te gaan. In de loop van de maand september begon ik aan het derde jaar van het atheneum van Lessines, in een nieuwe school, met nieuwe vrienden en twee nieuwe talen, zijnde Frans en Nederlands. Ik moet toegeven dat ik op de een of andere manier onder de indruk was, maar ik vond de ervaring veel meer opwindend dan beangstigend. Ik hield van de uitdaging. Alle kansen lagen voor het grijpen. Ik kon een totaal nieuwe ik zijn!

Ik leerde Frans en Nederlands en studeerde af. Soms vragen mensen me vandaag nog hoe ik het deed. Eigenlijk weet ik dat niet echt. Ik kwam tot de conclusie dat dit vermogen om niet verlamd te zijn voor het onbekende, maar het te beschouwen als een waaier aan mogelijkheden, me helpt om mijn reis verder te zetten en te slagen in wat ik begin.

Mijn gevoel

Deze mindset hielp me zeker wanneer ik besloot om mijn *9 to 5 job* op te geven. Dit nieuwe avontuur begon, toen ik thuis was met mijn pasgeboren dochter en me realiseerde dat mijn leven niet was waar ik van droomde. Het werd tijd om hier iets aan te doen. Van kinds af aan werd ik aangetrokken door het creatieve. Ik had veel kleine hobby's, in combinatie met een klassieke, zakelijke job. Ik maakte kleine juwelen, naaide jurken en kleine prullaria, knutselde en volgde schilder- en beeldhouwlessen aan de Kunstacademie in Brussel. Ik hield van al deze activiteiten en gaf er meer aan uit dan wat ik ermee verdiende. Toch was het vluchtige idee om mijn eigen creatieve zaak op te starten iets waar ik door gedreven werd.

Toen mijn dochter geboren werd, zat ik dus thuis met veel tijd om na te denken. Het dwong me om te stoppen, te gaan zitten en te zien wie ik

geworden was. Een nog belangrijkere vraag was: “Is dit de boodschap en het beeld van mezelf dat ik mijn kleintje wil meegeven?” Het antwoord was duidelijk ‘neen’. Er moest iets veranderen, ook al wist ik op dat moment niet waar te beginnen.

Als een goede echtgenote of huisvrouw, nam ik eerst de gelegenheid om grote kuis te houden. Hierdoor kwam ik op mijn zolder een stoffige zwarte tas tegen met daarin de oude Canon van mijn vader. Ik herinnerde me de eerste keer dat ik een foto nam. Ik was 6 jaar oud toen ik de oude camera van mijn moeder kreeg. Toen ik opgroeide was ik niet het meisje dat verslaafd was aan fotografie, maar zodra er iets was dat ik interessant vond, wilde ik het absoluut vastleggen. Ik keek vele avonden naar oude familiefoto’s en dat doe ik nog steeds. Het doet me mijn voorouders, die ik nooit heb ontmoet, beter leren kennen. Het maakt me verliefd op die foto’s, afgedrukt op gelig papier.

Nog diezelfde dag op zolder besloot ik om terug te gaan naar dat verleden en om digitale fotografie-lessen te volgen. Ik beschouwde het als een hobby en dacht nog lang niet aan een bedrijf.

Alles wat ik wist, was gerelateerd aan films. Ik schreef me in voor 30 uur online lessen terwijl ik thuis was met mijn kleine meid. Ik vond het geweldig en hoe meer ik me er in verdiepte, hoe meer ik wilde leren, experimenteren en fotograferen. Ik had een camera nodig. Na een paar maanden onderzoek, vond ik op een tweedehands website precies wat ik zocht: een semi-professionele Nikon-camera. Ik herinner me dat ik er met mijn moeder naartoe ging en mijn laatste 500 euro’s investeerde. Sommige mensen zouden denken dat het niet het verstandigste was om te doen, maar ik volgde mijn gevoel. Sinds ik die camera heb, ben ik nooit meer gestopt. Hoe meer ik over deze industrie leerde, hoe meer ik er verliefd op werd en er fulltime deel van wilde uitmaken. Ik begon met fotojournalistiek, landschappen, kleine contracten en kleine klanten, totdat ik op een dag beseftte dat ik niet gekneld kon zitten tussen een baan die ik alleen voor het geld deed en een echte passie. Ik besloot alles op te geven. Mijn familie en vrienden ontmoedigden me omdat het een gek idee was. Was ik bang? Absoluut. Een deel van mij was dat

zeker, maar verlamd? Nooit. Ik wist dat ik de middelen in me kon vinden om te slagen en als dat niet het geval was, dan zou ik teruggegaan zijn naar waar ik voordien mee bezig was. Het belangrijkste was dat ik het mezelf nooit zou vergeven als ik het niet geprobeerd had. En raad eens... ik had gelijk om mijn gevoel te volgen.

Creativiteit

Iets anders dat me heeft geholpen mijn bedrijf op te zetten, was dat ik een creatief persoon ben. Niet alleen vanuit een artistiek oogpunt, maar ook in het vinden van oplossingen. Ik ben enorm vindingrijk en verveel me nooit! Mijn familieleden zeggen dat ik elke dag met een nieuw idee op de proppen kan komen en soms is het moeilijk voor hen om te volgen. Ik heb gemerkt dat mensen creativiteit vaak verwarren met kunst of iets kunstzinnigs. Iedereen kan creatief zijn - we kunnen zelfs creatief zijn in onze boekhouding! Als ik vastzit in een positie of in een ongemakkelijke situatie, gebruik ik mijn creatieve vaardigheden en doe ik iets wat ik nog niet eerder deed. Dan zoek ik naar het ongewone, het onbekende en probeer het.

Terug naar de schooljaren. Ik was 18 toen ik in België mijn schoolopleiding afrondde in wiskunde en wetenschappen. In die tijd wilde ik verder studeren in biologie en wetenschappen aan de universiteit. Ik was er zeker van dat ik mijn leven in een laboratorium wilde doorbrengen. Grappig, toch? Ik won enkele nationale wetenschapswedstrijden. Voor mij was het als een spel: gemakkelijk, vreugdevol en leuk. Tegen die tijd was mijn moeder echter terug in Italië. Ik voelde me vreselijk alleen en kon niet aan mijn universitaire studies in Brussel beginnen. Op een slaaptrein, die van Brussel naar Nice reed, pakte ik al mijn slaapkamergerei in en nam het mee naar het zuiden, terug naar mijn geboorteland. Mijn vader was ontdaan en verbaasd over mijn beslissing, want ik woonde graag in België. Familiebanden zijn echter belangrijk en ik was er op dat moment nog niet aan toe om alleen te zijn in Brussel.

Terug in Italië had ik een nogal onverwachte *reality check*. Wetenschapsstudies waren er niet hetzelfde als in België. Ik kon niets vinden dat ik echt leuk vond en uiteindelijk, verdwaald en zonder echt te weten wat te doen, eindigde ik met het advies van mijn ouders te volgen om moderne talen te studeren. Ik zocht een universiteit en koos een plaats die me beviel, waar ik kon wonen en waar al enkele vrienden van me woonden. Milaan was niet de dichtstbijzijnde stad vanuit mijn dorp, maar mijn toenmalige vriendje woonde daar en dat hielp in mijn beslissing.

Het eerste jaar had ik een hekel aan de literatuurstudies, die verbleekten vergeleken met de wetenschappelijke achtergrond waar ik vandaan kwam. Dankzij een aantal geweldige mensen die ik leerde kennen, en die mijn beste vrienden werden, kon ik beetje bij beetje mijn creativiteit ontwikkelen en boeken en inhoud vinden die ik leuk vond. Het lezen van al die romans en het leren schrijven en analyseren ervan, hielp me in te zien dat sommige mensen echte genieën zijn. Ze zijn in staat om nieuwe stijlen uit te vinden en nieuwe tendensen te creëren. Dit is niet alleen zo in de literatuur. Het kan op alle domeinen. We kunnen iets nieuws maken met iets dat al bestaat. We moeten het alleen anders doen. Hoe? Door je perspectief, je mening en jezelf te gebruiken. We zijn allemaal anders en hebben allemaal onze eigen stem. Je kan je in elke creatie uitdrukken, creëren en jezelf zijn. Een veelvoorkomend voorbeeld is Steve Jobs en de iPhone. Creëerde hij iets totaal nieuws? Neen. Hij bedacht een nieuwe manier om een mobiele telefoon te zien en te gebruiken. Creatief zijn, betekent voor mij buiten de gebaande paden denken. Geïnspireerd worden door anderen, maar dan toch je gevoel volgen en je eigen ding doen. Literaire studies openden mijn creatieve gave die begraven lag in mijn lagen van overtuigingen dat alleen grote kunstenaars of genieën creatief zijn. Creativiteit hielp me dus om mijn weg te vinden van wetenschappen naar literatuur. Het verrijkte mijn vermogen om elke dag andere verhalen te creëren en om romans en korte verhalen te schrijven, terwijl ik zeker wist dat ik romanschrijver zou worden.

Maar dat was niet mijn bestemming...